

Arrest

nr. 107 497 van 29 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 oktober 2009 samen met zijn moeder (A., S.) een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) indient. Op 10 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad). Bij arrest nr. 52 580 van 7 december 2010 verwerpt de Raad dit beroep.

1.2. Op 20 december 2010 dient de verzoeker samen met zijn moeder een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in. Op 14 september 2012

neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Op 14 september 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoeker dient tegen deze beslissing op 25 oktober 2012 een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 97 272 van 18 februari 2013 verwerpt de Raad dit beroep.

1.3. Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. Op 31 december 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.5. Op 7 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.6. Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Waar weliswaar het document 'bijlage 13septies' werd gebruikt, stelt de Raad vast dat in de titel van het document de woorden 'inreisverbod en vasthouding' werden geschrapt. Niettemin bevat het bevel een motivering m.b.t. de vasthouding van verzoeker. Het gaat *in casu* dus om een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die op 26 maart 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

*"Bevel om het grondgebied te verlaten met ~~inreisverbod en vasthouding~~ met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en
voor Maatschappelijke Integratie (E.W.), Attaché
wordt aan*

*de persoon die verklaart zich (A., S.) te noemen, geboren (...), en welke verklaart van Oezbeekse
nationaliteit te zijn,*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de
volgende Staten :*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,
Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,
Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist
zijn om er zich naar toe te begeven.*

*Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de
volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :*

- ☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- ☒ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.
- ☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- ☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
- ☒ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid
- ☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.
 Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.
 Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 23.11.2012 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.
 Ten aanzien van betrokkene werd reeds meermaals PV opgemaakt door de politie van Roeselare (PZ RIHO). Het betreft:
 K0.36.L2.017564/2010 Wapens en munitie KO.45.L1.017564/2010 Verdachte handelingen
 K0.45.L2.010782/2012 Verdachte handelingen
 Op 09.11.2012 maakte betrokkene zich schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten werden door de politie van Kortrijk (PZ Vlas) gerelateerd in PV KO.11.L1.022288/2012.
 Er bestaat dan ook een actueel en reëel risico op nieuwe schending van de openbare orde.
 Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.
 Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.
 Betrokkene heeft een eerste aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 13.12.2007. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 19.06.2012.
 Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 07.01.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.01.2013.
 Betrokkene heeft een eerste aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 23.10.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10.08.2010.
 Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20.10.2010, met actualisaties op 11.07.2011, 04.11.2011 en 03.04.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14.09.2012. Deze beslissing is op 27.09.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.
 Betrokkene heeft een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 31.12.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.01.2013.
 Betrokkene werd door de gemeente Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).
 Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 23.11.2012 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.
 Op 23.11.2012 kreeg betrokkene ook een nieuw bevel betekend om het grondgebied te verlaten, en werd overgegaan tot vasthouding met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding. Een verzoekschrift ingesteld tegen de maatregel van vrijheidsberoving werd op 15.01.2013 ongegrond verklaard door de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk.
 Gezien een gedwongen repatriëring naar Oezbekistan niet op korte termijn mogelijk bleek, werd betrokkene vrijgesteld en werd hem opnieuw de mogelijkheid geboden vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene legt vandaag echter geen enkel bewijs voor van de voorbereiding of organisatie van een vrijwillige terugkeer.
 Uit het administratief dossier van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de Oezbeekse autoriteiten zich op 14.02.2013 akkoord verklaarden met de terugname van betrokkene. Dit maakt het mogelijk om binnen een redelijke termijn een gedwongen repatriëring te organiseren.
 Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, ondanks het inreisverbod waar hij het voorwerp van uitmaakt. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.
 Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;
 Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd per bode op 26 april 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen nota heeft ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd op 14 september 2012 (bijlage 13) en op 22 november 2012 (bijlage 13septies). Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2012 werd door de Raad bij arrest nr. 52 580 van 7 december 2010 verworpen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 november 2012 is bij een gebrek aan een ingesteld beroep definitief geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker aan deze bevelen geen gevolg heeft gegeven. Dit wordt door verzoeker niet betwist. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 september 2012 en van 22 november 2012 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden (*cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319*).

Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoeker, gelet op zijn grieven, geen wettig belang aantoonst bij onderhavige vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122.790). Het betoog betreffende de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verzoeker toont geen belang aan bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3.3. Waar verzoeker betoogt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeleverd worden gelet op het feit dat er nog een procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is, waarbij medische elementen werden ingeroepen in hoofde van zijn moeder, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (*cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950*) of zou verhinderen dat na het indienen ervan

nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Huidige bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van de verzoeker vast te stellen. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan een eventuele beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing getroffen werd conform het model van de bijlage 13septies bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken.

3.4. Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in een tweede middel de schending opgeworpen van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en in een vierde middel de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM.

3.5. Verzoeker betoogt dat in Oezbekistan verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dat ontvoeringen en verdwijningen, gepaard met detentie en folteringen, er de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken. Louter door zijn aanwezigheid zou verzoeker er een reëel risico op bedreiging lopen.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming

zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land én met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich niet volstaat (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Zeer uitzonderlijk kan volgens het Hof een situatie van algemeen of willekeurig geweld aanleiding geven tot bescherming onder artikel 3 van het EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de verzoekende partij aan zulk geweld zal worden blootgesteld (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 216). Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van algemeen/willekeurig geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in “de meest extreme gevallen” zal een situatie van algemeen/willekeurig geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer. Aandringen, in zulke situaties, dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van specifieke onderscheidende kenmerken, zou de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM volledig denkbeeldig maken en het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM in vraag stellen (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 116 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 217).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

De Raad herhaalt dat diegene die aanvoert dat hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, dit moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”.

3.7. Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. *In casu*, brengt de verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat door de afgifte van de bestreden beslissing en bij eventuele terugkeer naar Oezbekistan er in zijn hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM is begaan of zal worden begaan. Hij staft aldus zijn loutere beweringen niet met enig concreet begin van bewijs.

Waar verzoeker zich beperkt tot blote beweringen omtrent de algemene situatie in Oezbekistan, maakt hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.8. Voorts stelt de Raad vast dat in de mate dat verzoeker zich beperkt tot het louter betoog dat artikel 5 van het EVRM (een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon) geschonden zal worden zodra hij terugkeert naar het land van herkomst, zonder enig begin van bewijs, verzoeker er niet in slaagt om een schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

3.10. Aangezien uit het bovengestelde blijkt dat een schending van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dient er vervolgens te worden vastgesteld dat verzoeker, gelet op zijn grieven, geen wettig belang aantoonde bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De ambtshalve opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereist belang is aangetoond.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES